

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

מ' שני אין משלם אלא
מי עצים. עין מנחות דף
ט ע"א תוס' ד"ה דכלע
תמוצות דף ל ע"ב בתוס'
שנים) על הגמרא מתחייב
במשו:

מוסף רשמי

סוּפּוֹס. כל דבר שהוא אֶזְכָּרָה שֶׁלֹא
טוֹפִין. פְּרוּז'ש זע"ו שְׁנֵעַ בְּלֹא כִסִּים
מִתְּפָאֵף הוּא דְרַךְ אֲלִימָתָא; וְשֵׁי **פִּתְלֵם** דִּי
הֶרְבֵּאֲרָשׁוֹן וְנִתְחַבֵּיב בְּתַשְׁלֻמֵּיהּ וְהוּא אִינִי
מִתְּחַבֵּיב. הַשְׁתִּיב בְּמִקְוֵא דְהוּא
שְׁתִּיבָה בְּשִׁנְתָּהּ וְלֹא דְבָרֵי הֵכֵל הִיא
אֲלֵלָא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הִיא: **טוֹמָאָס**
טוֹמָאָס שׁוֹב. כְּגוֹן שֶׁיֵּחָלֵץ וְיִחְסֵי
מִשְׁנֵי מַחֲסִים אִם מִשְׁנֵי נִבְיִלֹת אִם שְׁמִי
וְחָלָה עֲדָשָׁה מִשְׁנֵי שְׁנֵי שְׁמוֹן טוֹמָאָס
וְהוּא וְשִׁיעוּרָן שֶׁלֹא לְטַמֵּא בְּשִׁמְוֹ
כְּגוֹן וְיִבְנִיָה טוֹמָאָס וְלֹא שִׁיעוּרָן. כְּגוֹן
מִרְכָּן וְיִבְנִיָה שְׁטֵינִין טוֹמָאָס עֵרֵב
אֲלֵלָא אִין שְׁעוּרִין שׁוֹב לְטַמֵּא שׁוֹב
נִכְיִית חֵה בְּעַדְעָשָׁה: **שִׁיעוּרָן** וְלֹא
טוֹמָאָס. כְּגוֹן מִתּוֹ וְיִבְנִיָה שְׁטֵינִין
נִכְיִית חֵה טוֹמָאָס שְׁבַע חֵה טוֹמָאָס
עֵרֵב: **בִּרְבִּי** אִינוּ מִיִּיב אֲלֵלָא
מִתְּחַבֵּיב טָאָס אֲחֵד. דָּחַד שְׁמֵאל הוּא דְלִדְרֵי
שְׁמֵיהּ מִתְּחַבֵּיב. **מִתְּחַבֵּיב** וְלֹא
עֲשָׂה מִלְאָכָה. תְּרֵי שְׁמוֹת וְיִנְהוּ
דְּמַתְרִי קִרְאִי נִפְקִי: **גַּב'** אֲלֵיָה
נִכְיִית. שְׁמַעַת וְהִתְוֵרָה לֹא מִיִּיבָה
לְעֵלְיוֹ אֲלֵלָא זִינְשׁוֹר הִדַּעַת: **הַשְׁמֵר**
לֹא טַעוּנָה. הַשְׁמֵר כֵּן מִתְּנָה לִידֵי
לֹא טַעוּנָה: **אִיב נִפְשִׁי לְבוֹ לֹאִי.**
הַשְׁמֵר וּפִן שְׁטֵינִין לֹא טַעֲשָׁה כֵן
וְאֵלֶּכּ לֹא אֲחֵד אֲרַמְיִין שְׁמֵאל לֹא רָשָׁה
לְהִרְבּוֹת בְּלֹא לֵאמֹר: **הַשְׁמֵר** דְּלֹא.
כְּגוֹן הַשְׁמֵר בְּנֵעַ הִלְרַעַת (דְּרַסֵּה דִּי)
שְׁמֵאל יִקּוֹן בְּהִרְחוֹ: **הַשְׁמֵר דַּעֲשָׂה.**
הַשְׁמֵר שְׁתַּעֲשֻׁעָה: **וְטַנָּה מִיִּיבִי.**
זֹאחֲרֵיהּ עֲשִׂי מִהֲבָא: **עַל טוֹפָס**
טַפְלָה. אִינוּ לֹא הוֹסִיף מַחֲוֹל עַל
קִדּוּשֵׁי הַלֶּהֱסִיּוֹן מִן הַמִּלְחָמָה מִגְּבוּר
וּסִי: **יֵהָ מוֹזֵר.** בְּלֹא: **מֵה לְעִינֵי**
יֵהָ. כְּלוּמַר עוֹנֵשׁ דְּמִלְחָמָה לֹא
מוֹפְעָה הוּא שְׂאֵס בִּחְלָה לְלַמְּדוֹ מִעֵינֵי
שֶׁלֹּאִיב מִלְחָמָה הוֹתֵרָה מִתְּנָתָה אֲלֵל
נְבוֹה: **מַתְּשָׁה קִרְאִי כִיבִי בְּתַלְמִידָה.**
אֲרַבְרַעֲה לֵאמֹר וּכְרַת אֲחֵד בְּחִתְרֵי מוֹת
רַבִּי אֲךָ בְּעִשׂוֹר (שְׁמוּחָה פִּקְדוּסִים) פִּי
וְיֵה לְעוֹנֵשׁ דְּלִינְיָא. דִּלֵּם אִינוּ עֵינִין
לְזֹאחֲרֵיהּ מִתְּנָה לְעֵינִין עוֹנֵשׁ: **וְנִאֲמַר לְהֵלֵן**
עֵינֵי

נוהג בשבתות ו"ט אינו דין
לא יאמר עונש במלאכה דגמ'
כשבתות וימים טובים לא
בעינו ונאמר עונש במלאכה
הזהיר איכא למיפרך מה לא
עונש בעינו דגמר ממלאכה
שכן למה נאמר מופנה להק'
במלאכה ענש והזהיר אף
טובים תאמר בעינו שאינו
ראי לא מופנה איכא למיפרך
דיממא וחד לאזהרה דליליא
בין דיממא בין דליליא דבי
אלא אם כן הזהיר אף כאן
יבראשית מה להלן לא ענש

הוא חייב להיבדק מדי שנה על ידי רופא רגליים. יש לו גם תוכנית טיפול מיוחדת, הכוללת שימוש במוכס, שינוי תזונה, טיפול בבעיות רגליים וטיפול בבעיות נפשיות. יש לו גם תוכנית טיפול מיוחדת, הכוללת שימוש במוכס, שינוי תזונה, טיפול בבעיות רגליים וטיפול בבעיות נפשיות.

תוספת היום שמוסיפין ביום הכפורים מחול על הקדש, ח"ל כל מלאכה לא תעשו (ד') (ה') קרא בתיבי במלאכה, חד לעונש היום וחד לעונש הליל

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

ראשון משלם קרן וחומש.
עלים לראשון. שהרי קנאן
אזיות עוד אלא להסקה:

שכוסם שעורים של תרומה משלם את הקרן ואינו משלם את החומש יכי ^איבאל פרט למוזק אמר רב שיבי א"ר יוחנן ^{אור} שבלע שזופין של תרומה והקיאן ואכל אחר ראשון (את) קרן וחומש ^{שני} אין משלם אלא דמי עצים לראשון בלבד: האוכל והושתה אין מצטרפין: מאן תנא אמר רב חסדא במחלוקת שנייה ור' היושע היא דתנן ^בכל א"ר היושע ^בכל שטומאתו ושיעורו שוה מצטרף שטומאתו ולא שיעורו

שיעורו ולא טומאתו לא טומאתו ולא שיעורו
אפילו תימא רבנן עד כאן לא קא אמרי
דשם טומאה חד היא אבל הכא משום
מיתבא דעתיה וכן אמר ר"ל במחלוקת שנו
א"ר יהושע ב"ר יוחנן אמר אפילו ת
רבנן התם אלא לענין טומאה אבל הכא
לא קא מיתבא דעתיה: **מתני'** ¹⁷איכל ושתת
חמאת אחת אבל ועשה מלאכה חייב
שאינן ראויין לאכילה ושתה משקין שאינן
או מוריים פטור: **גמ'** אמר ר"ל מפני כ
משום דלא אפשר הכי נכתוב נכתוב רח
נכתוב רחמנא לא תעונה קום אכול מש
נכתוב רחמנא השמר פן לא תעונה א"כ נ
נכתוב רחמנא השמר נכתוב רחמנא השמר במצו
השמר דעשה עשה מתקף לה רב א
קשיא ותנא מייתי לה מובא ¹⁸ועניתם א
תעשו יכול יהא ענוש ¹⁹על תוספת מ
תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה על
ואינו ענוש כרת על תוספת מלאכה יכול
לא תעונה מלאכה אבל יהא ענוש כרת על תוספת
על תעונה בעצם היום הזה ונכתרה על
ואינו ענוש כרת על תוספת ענינו יכול לה
מוחרר על תוספת מלאכה ת"ל ²⁰וכל מלאכה
על עיצומו של יום הוא מוחרר ואינו מוחרר
הוא מוחרר על תוספת מלאכה אבל יהא

ולא יהא מוזהר עליו אבל אזהרה לעיניו
מענינו ומה עיניו שאינו נוהג בשבתות וי"
שכן למה נאמר מופנה להקיש ולדון
הוא מלאכה לא ענש אלא אם כן הוזהר א
וי שלא הותר מכללו תאמר במלאכה שה
הוא מלאכה שהותרה מכללה ענש כרת עיי
ולדון ממנה גזירה שוה נאמר עונש בעי
ענש והוזהר איכא למיפרך מה למלאכה
תג בשבתות וימים טובים אמר רבינא הא
בדפרכינן לאי אפנויי מופנה (א) חמשה קרא
חד לעונש דימזא וחד לעונש דליליא וחד
ישמעאל תנא נאמר כאן עיניו ונאמר ל
א ענש אא"כ הוזהר רב אחא בר יעקב א
אלא אם כן הוזהר אף כאן לא ענש אלא

עליו, דותן במעלה פורק י' כדל א'
ומתארו לשיט שיעורו א' במספרין,
לנצחין, שיעורו של ה' לא שיעורו של
קא כוחוהי, דמתנחין דברי חל' היה
כוחותא או שחי' (ברביעין) ככמאל א'
א' ומתבאר דרעיתא, כלל כוחותא
אמרה אזהרה בעיני משום אל' א'
מתבאר א' שחי' נחמה א' א' חסר

ס היום הזה. וכתיב וכל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, על עצמו של

פא.

כזו א מ"י ק"י מהל'
 תרומות הל' ט:
 כזו ב מ"י פ"ד מהל'
 עומתת לזכין הלסה
 יא:
 כזה ג מ"י ק"י מהל'
 שגנות הלסה ה:
 כזה ד מ"י פ"ג מהל'
 שניחת עשור הל' ה
 קמח לחזין קט משיע' ל"ח
 ס"י תריכ ספיק ו:
 ג ה מ"י וקמח ט' משיע'
 שס ספיק ט' כזה"ה:

תורה אור השלם

1. ואש כי יאכל קרח
בשגגה ויפתח משה
עציו ויחזק בלכוד את
הקדוש: ויורק בו
2. ובצערו לרדש
השביעי הזה מקרא
קדש ויהי לכם ענינים
את משחכים
מלאכה לא תעשו:
מברכו כט ז
3. וכל הנפש אשר
תעשה כי לא מלאכה
בעצם היום הזה
והאבותי את הנפש
הרוא מקרב עמה:
ויורק כט ז
4. כי כל הנפש אשר לא
תענה בצעם היום הזה
ונברכה מעמדה:
ויורק כט ז
5. וכל הנפש אשר
תעשה כי בצעם היום הזה
יו יום כפרים רוא לכל
עליכם: לפני
אלהים: ויורק כט ז

הגהות הב"ח

(6) מתי? משקן שאין
רלוין לשמה פטור שמה
ליר: (7) גם? יכול יהא
פטור כרת על תוספת
תלפלה כי כל תלפלה
נכנס היום הזה והאבדתי
את הנפש ההיא מקרב
עמה על עילמו כי
ותכרה מעמיה על
עילמו: (8) שם לאי
אפניו מופנה מוכר חמשה
קדמי כתיב:

לְעוֹי רַע"י

פרוני"ש, שויסיים.

רבינו חננאל

הכוסס עוררם ש
תורמה. וכן האוכל תורה
אכלה נסה משל
ואני שמע את החומש.
ואני טעמא אילך יאכל
חביב פרט למיזק. אפי'
יתנו זק שלבו עורר
תורמה וקראן, ודך
חב הרעיה, אבל אחר
ואכלו, הראשון שמסל
קר תותמה. והשני צדי
משלם אלא דפי עצים
לראשון כלבר. האוכל
התוחתו אין מעטפין.
כלומה אמאלו והשקה
אין מעטפין. אוקימא
זק חסדא למתניחין לזק
והשני ונתא מלך חלק
זק, הן שיעור וזק מוטא,
זק. ואיר יתנו וגם זק נתמן
אכל. אבל אלא איכול אכילה
אכלה (מלך לנפוש) משל
איר יתנו קוש מפני פה.
חביב אלא אתמהא קוש משל.
נתיא יכול איר עניש כרת על
מהדור על החומש, ואסיקא
זק חזיה.